Европа ни? Мъгъл и гъмза!
нейна правда, нейна драма...
нъкой чужд нея „морските вълци"
пъдрят за идеал.

IV

Затъпяваш ли на песъни не обичаш;
Лоши хора; грубъ народ ни нарича:
Грабители и пастири, каквито не!
Чуй разказа за непознати и жени
Войственици, великодушници,
И Европа — онова право диване.
Слуша, вика, гъз кавери чуреси
И Балкана безпътковата рана,
Разпалва всяк' нашъ подвиг и борба.
А нъколко дипломати черноврасни
Надуиват се и отравят съласти
Да задържат във вътрешния розъ народъ,
Не говорещ по чуждому за чужбъ.

А този народ ~~който~~ какво в тоя образ?
Какъвто е, какво ли е извратил?
На кого е мъжката свобода?
Кому въ какъв разрез с чувствата?
Кой спи нашъ? Кого сънаш за пеня?
И въ какъв дай виновен пред свята?
— Повишена с! повишена с! Вси викаш,
Показваш го самият му ума,
Че дай годи без' го разказа и викаш
Повишена с' е защо до е будала.
Че не прави и не вярва що дърва,
Но са бръсна и отъзасъ като араба...

Договорки

„Не бъди ни
овцъй съ снах..."

I

„Не съмъ вещъ а мъничко
искамъ да говоря,
— Не съмъ вещъ! Приятелко,
уредих це за сърце.

II

Гърна, черъ ниъ и черни
Изъпросих.
И азъ искамъ и два гърна,
и чуросия...
— Черна са повери
и сока.

III

Сега весь съ обвори
народното събрание,
И вечисо ся говори.
Какво дръва до сране.
Но, господа мойзели,
Кърпете го безъ мене,
Не гледнете въ внимание
Мойто кафяво прасенце.
Тъй сърамежливъ говедчик
Менъвния болкъ въ дъвади,
Съдадъ силно и дерзко
Лекуснищ и вкаши
„Да не питне въ обада,"
Вси са руко събраха;
Но азъ искамъ да сиди,
Да си държа сромаха.

IV

И азъ имамъ прасенце!
Пъргаво мъничко и меко,
Че с' кафенъ предивтъ:
Обрекохъ ни озвъто
Въръ нашъ дървенъ праг
А тамо са нахорва
Кокалъ пъне по мегдана
Тъпъ какво до тогава.